

הלכות אבל פרק ז

א. מי שבאה לו שמועה שמת לו קרוב אם בתוך שלושים יום הגיעה השמועה, אפלו ביום שלושים עצמו הרי זו שמועה קרובה; וחיב לנהג שבעת ימי אבלות מיום שהגיעה השמועה, וקורע, ומונה שלושים יום לאסור התספרת, עם שאר הדברים. כללו שלדבר יום שמועתו הקרובה, כיום הקבורה.

ב. אבל אם הגיעה לו השמועה אחר שלושים הרי זו שמועה רחוקה, ואינה נוהגת אלא יום אחד בלבד; ואינו קורע. וכאלו יום השמועה הוא יום שביעי ויום שלושים, ומקצת היום ככלו.

ג. כיצד מקצת היום ככלו: כיון שנהג אבלות שעה אחת כאלו נהג כל היום כלו, ומתן לנצל ולרחץ ולסוך ולגלח בשאר היום; וכן הוא מתן בכל הדברים.

ד. מי שבאה לו שמועה קרובה בתוך הרגל או ביום השבת, ולאחר השבת או אחר הרגל נעשת רחוקה עולה לו; ואינו נוהג לאחר הרגל או לאחר השבת, אלא יום אחד בלבד, ומקצת היום ככלו, כמו שבארנו.

ה. מי שמת לו קרוב, ולא ידע עד שבא אם היה במקום קרוב שהוא מהלך עשר פרסאות, שאפשר שיבוא ביום אחד אפלו בא ביום השביעי: אם מצא מנחמין אצל גדול הבית אף על פי שנגערו לעמד הואיל ומצא מנחמין, עולה לו ומונה עמהן תשלום שלושים יום; ואם לא מצא מנחמין, מונה לעצמו. וכן אם היה במקום רחוק אפלו בא ביום שני, מונה לעצמו שבעה ושלושים מיום שבא.

ו. האבל בשלושה ימים הראשונים אינו הולך, אפלו לבית אבל אחר; מכאן ואלך הולך, ואינו יושב במקום המנחמין אלא במקום המתנחמין. ולא יצא למקום אחר מפתח ביתו, כל שבת הראשונה; שניה, יוצא ואינו יושב במקומו; שלישית, יושב במקומו ואינו מדבר כדרךכו; רביעית, הרי הוא ככל אדם.

ז. כוהן גדול חייב בכל דברי אבלות, אלא שאסור לו לקרע בגדיו למעלה, ולגדל פרע, ולצאת אחר המטה. וכל העם באין לנחמו לביתו. וכשמברין אותו כל העם מסבין על הארץ, והוא מסב על הספסל. ואומרים לו כשמנחמין אותו, אנו כפרתך, והוא אומר להם, תתברכו מן השמים; ואם רצה לנחם אחרים הממנה ממצעו בתוך העם, ואומר להם תנחמו.

ח. וכן המלך חייב בכל דברי אבלות, אלא שאינו יוצא מפתח פלטורין שלו אחר מתו, ואין צריך לו מחר מתים אחרים, ואינו מנחם אבלים. ולא יצא דויד אחר אבנר, אלא להודיע לעם שלא נהרג ברצונו.

ט. אין אדם נכנס למלך לנחמו, אלא עבדיו ומי שנתן לו רשות להכנס; ואין להן רשות לדבר לו תנחומין, אלא כפי מה שירשה אותן. וכשמברין אותו כל העם מסבין על הארץ, והוא מסב על הדרגש.